

ALT EMPORDÀ

Periòdic Nacionalista
Adherit a la L·LIGA REGIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CERVANTES, 1, 1.er

FIGUERES

24 Novembre 1917

Any I - N.º 34

Preu: 10 cèntims

Bizantinisme endèmic

La renovació de nostra vida pública, que fins fa poc havia sigut una aspiració dels nacionalistes catalans i un tòpic usat com a plataforma per les velles colles de la política espanyola, amb la constitució de l'actual Gabinet de concentració, si no és esdevingut totalment realitat, car solament dit renovellament per la forma extraparlamentària amb què han d'actuar els nous ministres es pot manifestar d'una fàcil fragmentària i forçosament limitada, ha trobat el mitjà eficaç, l'únic camí a seguir per a fer-la viable i possible.

I ço tan important, tan transcendent, que fins sense altres títols seria motiu suficient per a combalar d'elogis la intervenció dels «leaders» regionalistes en la formació de l'actual Govern, sa participació en el mateix, i orientació imposada, ha passat desapercebut o s'ha procurat escamotejar-ho per part dels prohoms de les esquerres, els quals en llurs declaracions, discursos i premsa, mentre combatien a aquell sense donar-li el crèdit natural de temps per a que sigui judicat per fets i no per propòsits, desvien l'opinió del punt d'obrir únic que deuria tenir present com a preparació dels esdeveniments polítics que s'atancen.

Efectivament; en naixer l'actual Ministeri, aquest feu una declaració que conté un extrem essencial per lo que a dita renovació es refereix. La dissolució de les actuals Corts i la convocatòria d'unes altres novelles, procurant que en les eleccions a fer la llibertat del sufragi sigui garantida tot lo possible, per tal que, sense l'encasellat vergonyós, únic en el món, ni les clàssiques coaccions oficials, es pugui manifestar lliure i sincerament la voluntat del país.

Què significa això?... Una veritable revolució en nostres costums polítics, — d'un mode especial en terres no catalanes on el sufragi sempre ha sigut una ficció, — per la qual tots els anhels i ideals dels ciutadans podran ser recollits i tenir estat parlamentari.

Doncs bé; davant d'aital fet, en vista de que la democràcia serà possible que es manifesti, que l'assentiment i la comanda d'ella serveixin d'úniques executòries per a actuar parlamentàriament i fins per governar, quina actitud és la que deurien adoptar des d'ara tots els partits polítics i especialment les forces d'oposició, i d'elles les esquerres republicanes, per les quals era un escull, fins suava invencible, la pressió oficial que esmortuava o desvirtuava la sobirania dels ciutadans per medi d'una ficció de sufragi i una altra ficció, la dels partits de torn?

L'actitud patriòtica, l'actitud política a seguir, sembla, en bona lògica, ben clara. Llençar-se a una campanya per totes les contrades ibèriques, — tal com farem els regionalistes, — i predicar ideals enfront

d'altres ideals, conviccions enfront d'altres conviccions, creant una consciència pública allà on no existeixi, despertant-la allà on estigui dormida, acorruant-la i recullint-la allà on sigui viva, aconseguint aixís interessar i fer intervenir al poble en la governació de l'Estat.

Ho faran aixís? Per les traces que porten no ho sembla; i, si ho fan, en lloc de predicar ideals escamparan odis, en lloc de sentar doctrina faran política de personalismes, acusant de traïció i combatent xorcament, potser més que a ningú, als que, com hem dit, els hi han obert, — entengui's bé, — les úniques portes per a que en el cas de que a Espanya hi hagi una opinió pública esquerrana, conscient i veritable, s'apoderi del poder sense revoltes ni trasbalsos.

Existeixen, però, un precedent i un fet que deixen preveure com l'actuació de les esquerres, tan baladreres sempre, serà tarada per un negatiu bizantinisme.

El precedent és la seva llarga història. Malgrat les corrupcions del regisme, malgrat els vicis de l'administració, malgrat el desballestament de tota la vida pública espanyola, no han aprofitat tals circumstàncies, i, per comptes de cobrir-se de prestigi, — llevat de qualque excepció honorífica, — els polítics republicans han merscut el blasme de tothom, fins dels seus partidaris, arribant a un estat afros de divisió i decadència, destruint la flama pura de l'ideal de les un jorn formidables masses republicanes. I d'aquell pecat d'origen, no esborrat sinó aguditzat, és molt difícil que se'n redimeixin.

El fet és la posició actual dels cabdills i premsa republicana davant del Govern de concentració que ells deurien apoiar o respectar al menys, perquè amb tot el prestigi pugui convocar unes Corts que en funcions de constituents resolguin d'una volta els cabdals problemes que la realitat i la voluntat dels ciutadans de les terres ibèriques plantegen amb l'intent de salvar el país en aquest decisiu moment històric.

Serà aixís? Es difícil predir-ho. Sols podem dir que els nacionalistes catalans, a Catalunya i a fora de Catalunya, laborem sense repòs per a que aixís sigui. En quant a les esquerres republicanes, si fan com fins ara, si esmussen ses armes amb personalismes i bizantinismes, no sentint la transcendència ni la dignitat de l'hora present, segurament els passarà com certa vegada que uns regidors seus, en el municipi de la Ciutat Comtal, en el qual hi estaven en majoria, en plena revolució popular, deixaren de votar una proposició acordant proclamar la República, perquè fou presentada en sessió de segona convocatòria i un conseller de la minoria demanà que es comptés el número, fent alçar tranquilament la reunió.

El salut a Galícia

Heu's-aquí un nou poble, una nova força i espiritualitat que va acoblar-se amb els vells lluitadors nacionalistes d'altres terres. Heu's-aquí Galícia, la patria dolça i enyoradissa com una donzella, que ve a donarnos als catalans l'abraçada amical segelladora del pacte que a tots ha d'aconduir-nos a una comú actuació inspirada en el somni d'imperi que per a les terres hispàniques ens llegava En Prat de la Riba.

Es imminent l'arribada a Barcelona, representació tota de Catalunya, dels nacionalistes gallecs que veuen despertades les seves energies i senyalat el camí de glòria per la seva terra i per Espanya. I Catalunya s'adona del bell estol lluitador que li arriba, i allarga els braços i encén els cors com cirials.

Catalunya, aquesta fornal ruenta on tothom ve a cercar-hi el tremp del seu esperit, saluda als amics de llunyes terres que en acte d'imperialisme li arriben. I en el ressorgiment gallec Catalunya hi posarà la dignitat i guia del seu seny.

Galícia, Bascònia i Catalunya col·laboraran en l'obra contradictòria de la decadència que fins avui s'anava accentuant, i posaran en cada pit de lluitador l'espurna viva de la fè en l'ideal redemptor d'Espanya. I aïll d'aquells a qui no sigui abratlada la flama en el seu cor fallit a tota grandesa.

L'hora esdevé de més a més sublim i augusta. Aquí s'hi arrengheren els bons, els que fien en una Espanya Gran el seu ideal, els qui senten els dalters de renovació de tot el passat ingloriós. I allà encara s'hi endevinen els vells defensors d'un sistema que cau, escudant-se en les darreres posicions que s'hi esmicolen, plorans i cridaires en la caiguda del règim de ficció que es fa de banda al pas de l'Espanya renovada.

Salut, Galícia!, nou baluart, terra que hem après d'estimar en els nostres mateixos plans, i que ara esdevens digna de la teva profunda meditació. Avui ens donarem l'abraçada, fermall de lluites. I tan de bo que demà mateix junts poguem alçar

la veu alabadora en llor de l'Espanya reivindicada i de la nostra alliberació.

Grans manifestacions galleguistes

Els amics galleguistes arribaran ben aviat a Barcelona; i arribaran no sols amb el sagrat foc de l'entusiasme llur, mes també amb l'alforja ben proveïda en tota mena de fruits espirituals.

Heu's-aquí un anunci de les conferències i els parlaments dels il·lustres visitants, així com els altres actes del programa que es seguirà i que és el següent:

Dilluns: Arribada pel Baixador, en l'express de Madrid. Nit recepció a la Lliga i parlament pel senyor Villar Ponte sobre «Evolució del nostre regionalisme.»

Dimarts: Matí, visita als centres de cultura i industrials de Barcelona. Tots els matins seran dedicats a visites similars.

A la tarda, a les set, conferència a la Lliga per En Roderic Sanz, sobre «Les Assemblees de Monforte.»

Dimecres: Tarda, a les set, conferència a la Lliga pel senyor Porteiro, sobre «Política i oligarquia gallegues.»

Dijous: Tarda, a les set, conferència a l'Institut Català de Sant Isidro pel senyor Peña Novo, sobre «Organització sindical». Nit, Miting al C. A. de Dependents del C. i de la I.

Divendres: Tarda, a les set, a l'Institut d'Estudis Catalans, conferència pel senyor Ribalta sobre «Personalitat filològica de Galícia». Nit, a l'Acadèmia de Jurisprudència, conferència pel senyor Banet, sobre «La qüestió foral».

Dissabte: Tarda, a les set, a l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona, conferència pel senyor Losada Dígenez sobre pedagogia.

Les mateixa tarda, a les set, a la Cambra de Comerç, conferència pel senyor Valcàrcel, sobre «Economia gallega».

Nit, concert a l'Orfeó Català.

Existeix veritable interès per sentir els parlaments dels conferenciants, els noms dels quals són ben coneguts i són garantia de competència. La «setmana gallega», per tant, serà una setmana de glòria per Galícia, per Catalunya i per l'Espanya Gran.

CATALUNYA DIRECTORA

La incorporació del moviment nacionalista català, movent-se com a partit amb intervenció directa en la governació de l'Estat, portarà necessàriament per part dels nostres capdavanters una minva en l'actuació d'expandiment de les reivindicacions catalanes a casa nostra, interessats com estaran en el desvetllament dels altres pobles ibèrics que en els seus començos exigiran una cura especial si es té en compte la lluita for-

tíssima que deurà entaular-se per a privar a les oligarquies caciquistes del seu predomini actual.

Aquesta sol·licitud dels nostres homes envers les demés nacionalitats germanes desfà per sempre el títol d'exclusivistes amb què s'havia tan sovint motejat als catalans, i els dona un prestigi i una autoritat que en va tractaran de menyspreuar els interessats en la continuació de la política de clientela.

I, en l'hora de la difusió de la política nova per la trista Espanya, ens pertoca afermar la nostra actitud intransigentment nacionalista, car és de tenir en compte que el respecte dels altres pobles més l'obtidrem treballant per l'enfortiment de la nostra personalitat col·lectiva que cercant atenuacions i desfigurant nostre caràcter. Així, doncs, mentre per una part l'idealitat catalana s'imposa arreu trencant els motlles vells d'un sistema xorc i caduc, escampant com ventada fecundanta l'esperança en noves destinacions, entre nosaltres s'ha d'enfortir la fe en la necessitat d'un integral renaixement, completant-se les dues corrents que s'imposen per aconseguir la sospirada federació de les nacionalitats hispàniques: replasmació de la Catalunya imperial i col·laboració franca i decidida en l'obra del despertar ibèric.

NECROLÒGICA

La setmana passada va deixar d'existir a Barcelona la virtuosa dama Na Maria Bofill de Compte, mare política del nostre estimat i respectat amic en Carles Jordà i Fages, President de la «Lliga Nacionalista de l'Alt Empordà».

La pèrdua de tan venerada dama és molt sentida entre totes les seves nombroses relacions, ja que arreu ha deixat un buit a omplir, del qual sols la pietat cristiana podrà esmortir-ne el dol.

A l'amic i President Sr. Jordà, i a tota la seva respectada família, els fem part de la nostra viva participació en el dolor d'aquella pèrdua.

VEUS DE LA OPINIÓ

Sovint ens trobem amb articles i documents que ens són enviats per a publicar en aquestes planes, el contingut dels quals no és, ja en la seva totalitat, ja en certs punts, absolutament de conformitat amb les orientacions d'aquest periòdic, que són les de la Comissió d'Acció Política de la Ll. N. de l'A. E. Però, sovint, dits treballs periodístics són ben

interessants i solen tenir un valor personal i d'un sector d'opinió, sempre respectables.

Creient que la manifestació d'opinions en qüestions no dogmàtiques del nostre nacionalisme o en actituds no definides encara, és una funció democràtica que en res ha de fer ressentir la proverbial disciplina dels estols regionalistes de nostra Ciutat i Comarca, puix quan arriba l'hora d'actuar, quan una ruta és senyalada, la seguim tots gustosament, —avui obrim una secció en la qual, tinguent el caràcter indicat, els articles o treballs que s'hi insertin tindran tan sols el valor de la firma o firmes que portin al seu peu, sens que ni de prop ni de lluny la seva publicació impliqui conformitat o disconformitat d'aquesta Redacció.

LA POLÍTICA DEL TORN

Allunyat de les lluites de política menuda dels partits locals figuerencs, he sentit una fonda pena, —i ho vull dir,—al veure el resultat de les darreres eleccions municipals en la ciutat que fou breçol dels meus avis i els meus pares, a la qual jo estimo tant, i que hauria d'ésser cap i casal de l'Empordà.

Aqueixa bella terra d'esperit tan obert, de gent tan franca i lliberal, és avui teatre encara de les més baixes passions personals; es troba aturada, cada cop amb menys halè per desfer-se dels vells prejudicis del temps de La Gloriosa; els néts dels homes del 69 hi juguen més fort que mai a monàrquics i a republicans, sense adonar-se de què el món camina, de què a Espanya es lluita avui per altres ideals. I això dia darrera dia, en cada elecció, sia municipal, provincial o legislativa, donant-se el cas inaudit de que mentres a tot Catalunya la idea de la Catalunya triomfant s'obre pas cap una Espanya nova, i a Madrid aterra el torn del partit vells, a Figueres s'hi aferma el torn dels mateixos homes, o d'homes nous amb els mateixos pecats: homes qui, disposant de majories compactes en la massa del poble elector, no han fet més que enlairar a vividors de la política republicana per anar a les Corts, o portar a l'administració municipal intel·ligències honrades,—s'ha de confessar en honor a la veritat,—però sens altre ideal ni altres mires que sostenir al partit republicà. I jo,—que he sentit la vergonya ciutadana quan el Govern del Rei ens envià el presiri empestifant de llot la puresa immaculada d'aqueixa plana empordanesa, que tinc l'orgull íntim d'haver conseguit la llibertat del republicà empordanès Josep Baró, que he cios els punys de ràbia quan En Dato ens envià un Alcalde de R. O., i he alimentat sempre l'esperit de revolta contra la gent de Madrid que detenten la nostra llibertat i la nostra dignitat de ciutadans,—he sentit també un greu pesar al veure que a Figueres tot

se sacrifica a la paraula republicana, al trampolí o escambell dels qui amb tanta trassa han sabut posar aquesta etiqueta al poble soferit i treballador, que accepta la tasca com a bona, que paga les contribucions i vota al candidat republicà, perquè ho és o se'n diu, i se'n va d'aquest món amb l'esperança de que un dia o altre tornarà lo que els homes del 69 no pogueren conservar, sense entendre ni un borrall de la idea nova que els capdavanters republicans ja es cuiden prou bé de no deixar-li arribar. Jo, republicà i figuerenc, crec que és una vergonya per a Figueres.

El Dr. Pi i Suñer, a qui sembla que ara li toca el torn d'enlairament en aqueixa política fracassada des del seu contuberni amb En Lerroux, ens ho deia en el meeting de les darreres eleccions provincials: «Es clara la nostra situació: federals, republicans, nacionalistes. Aquest és el sentir del poble empordanès.» No, i mil cops, no: abans que tot nacionalistes.

Aquest senyor, que a mig camí de la vida es recorda de sacrificar la seva carrera per ésser diputat o senador, ens deia també: «començo ara perquè crec que són tals les necessitats dels dies presents, tal l'urgència dels problemes polítics a resoldre, que no n'hi ha prou avui amb professar idees: s'han de propugnar, tots hem d'intervenir, cal passar hardidament del platonisme a l'acció.» Daixant de banda l'escatir la urgència d'aqueixos problemes que tots els catalanistes venim resolent poc a poc amb la nostra llarga actuació política de més de 30 anys ençà, i el dret que té tothom d'entrar en les rengleres del partit que millor li plagui, no calia pas que el doctor barceloní sortís del platonisme en que havia viscut fins ara per a venir a predicar-nos en els temps actuals que hem d'ésser federals, republicans i nacionalistes, i que aquest és el sentir del poble empordanès, que és lo mateix que dir: primer federals, perquè vosaltres us dieu federals desde fa mitja centúria i jo vull els vots federals; després republicans, perquè federal i republicà empordanès vol dir una mateixa cosa i jo pretenc els vots republicans empordanesos, i en darrer terme serem nacionalistes, que és lo únic que ens uneix amb els regionalistes a qui haurem de combatre, perquè dient-nos republicans podrem unir-nos sempre que ens convingui amb altres republicans, (sien del color que sien mentre ens donguin vots) per a poder derrotar, no als monàrquics centralistes, sinó, fins units amb ells si convé, als regionalistes, que cada dia són més, són els qui representen les idees noves que ens han d'ensorrar si nosaltres no evolucionem cap a l'ideal.

Si fins els elements nous del republicanisme halenen als vells per a persistir en els motlles antics; si en lloc de dir-los: «heu d'ésser primer nacionalistes que és el problema previ a resoldre a Catalunya, i per a conseguir la plena Autonomia hem d'ésser catalans abans que tot, sense pensar en dretes ni esquerres, que això vol dir ésser nacionalista; després serem federals, i, posant en pràctica les santes doctrines d'En Pi i Margall, farem una Espanya gran, imperialista, que amb Portugal federat, i totes les antigues nacionalitats hispàniques, constitueixin la Ibèria dels nostres somnis, forta, poderosa i respectada de tot el món, la República Ibèrica de la Nova Europa; mes per això hem d'unir-nos tots, com un sol home, per a conseguir el bé comú i el propi particular, com fan tots els pobles del món en la gran revolució que representa la guerra actual, que ha d'ésser el triomf de la llibertat i de la Justícia». Però, si per a satisfer petites vanitats personals o col·lectives s'enganya al poble; si, en lloc d'això, els nous elements de la política vella, madurats en la mitja edat, els intel·lectuals, els savis, us prediquen la divisió en dretes i esquerres quan encara no estem cons-

tituits en col·lectivitat culta i conscient, ¿què ha de fer el poble? Seguir els llurs consells, batre's com fins ara, perdre el temps en les seves lluites locals, fer política de campanar, i tocar les campanes en llaor del primer arribista que li sàpiga afalagar els seus instints naturals d'igualtat; sense explicar-li lo que és la verdadera Igualtat entre els homes, ni els viaranys que conduixin a la bona Germanor entre els ciutadans, ni el respecte que es deuen les vides, les hisendes i les mútues opinions, que és la base i fortalesa de la santa Llibertat!

Vagi en bona hora el senyor doctor a predicar la teoria rescalfada allà on vulgui, si realment se sent tan batallador a mig camí de la seva vida; però deixi'ns tranquils en aquesta ciutat dels nostres interessos i dels nostres amors, que sense la seva tasca entrebancadora farem el nostre camí, allionats en la pràctica dels fets i emmotllant la present actuació i la futura a les necessitats del moment, tant en política com en la qüestió social, pels viaranys del progrés moderníssim que ens marquin les personalitats preeminentes de l'actual moviment renovador mundial.

Seguint aquella política negativa, quan de l'administració dels bens comuns es tracti—com en la constitució de municipis principalment—no s'arribarà mai a les grans millores que la ciutat nostra necessita, que no deuen ésser ni poden ésser obra del partit republicà del carrer de la Presó, ni dels del carrer de Lasauca, ni dels amics d'En Cusi, ni dels nacionalistes, sinó obra de tots els figuerencs, com ho és la Junta de P. a la Infància i R. de la Mendicitat, com la de qualsevulla obra benèfica que demà s'intenti, com serà la de l'Emprèstit de la Ciutat si es crea una Junta autònoma administrativa amb representació de totes les manifestacions de la vida i de la riquesa ciutadanes; que seria un fracàs, però, si hagués de tindre solament la garantia d'un Ajuntament, republicà o monàrquic, que no fos representació genuïna de totes les classes socials de la capital empordanesa, on sols s'hi trobés entronitzada la política del torn que la forta empena nacionalista catalana acaba d'enterrar.

J. M. GAY.

Diputació Provincial

Els passats dies 19 i 18 va reunir-se a Girona la Diputació Provincial, de la qual reunió ens veiem obligats a no fer-ne més ressenya,—per la llargada que tindria i la manca d'espai,—que la transcripció d'alguns dels seus acords principals.

Hi fou designat el Dr. Burch per a ocupar el càrrec de metge oculista de l'Hospital Provincial.

S'oprovà una petició al Govern en el sentit de què procurés concedir promptament una bena npla amnistia.

S'aprovaren també varis dictàmens de Governació i Foment sense importància pública.

I finalment fou discutida i aprovada la totalitat del Pressupost.

COL·LEGI-ACADEMIA "MONTURIOL"

Cursos d'anglès, francès, alemany i italià, a càrrec de dos il·lustrats professors, titular un d'ells i ex-professor d'importants Col·legis i Liceus de França i Alemanya.

Lliçons de Taquigrafia per un entès professor.

Ensenyança de la Teneduria de Llibres i pràctiques de comerç.

Exàmens públics d'aptitud i exposició de treballs a fi de curs.

Les ensenyances són donades per procediments actius, pels quals l'alumne pren part activa en son ensenyament.

La Llei substitutiva dels consums i el repartiment veïnal

Amb aquesta mateixa capsalera ens ocuparem en el número darrer, del problema plantejat en les hisendes locals amb l'interpretació abusiva i desvirtuada que el poder executiu donà a la nomenada llei de substitució dels consums; exposarem, globalment i en forma d'esboç, puix en una publicació que no sia tècnica es faria pesat amb excés acullir tots els detalls, el problema i el nostre criteri sobre el mateix; i, per fi, després de consignar l'acord de la Diputació, varem rebatre imputacions que per habilitats polítiques d'adversaris nostres ens havien sigut fetes. Avui, conforme al que prometem, ens acuparem dels fonaments amb els quals ens apoiem per sostenir nostre criteri de que les disposicions del poder executiu contràries a l'esperit i lletra de la llei substitutiva de consums no tenen força d'obligar, i demés afirmacions que allí férem i que, en part, avui haurem de reproduir pel lligam inseparable que tenen amb els seus fonaments.

Els fonaments que serveixen de base a nostra opinió, són els sigüents:

En què l'article 6.º de la llei de 12 Juny de 1911, entre els arbitris que concedeix als Ajuntaments que acordin la supressió de l'impost de consums com mitjà per a nodrir els seus ingressos, hi consigna en el apart G, el repartiment general, i l'article 14 de la mateixa llei estableix que aquest repartiment general serà conforme als articles 136 i 138 de la Llei Municipal, amb les modificacions úniques, de que les Companyies mercantils pagaran com a quota lo que els correspondria pagar com a arbitri d'inquilinat, si aquest fos establert; de que tot varó major de divuit anys pagarà com a jornalier, si no figura amb altre concepte en el repartiment; i de que el tipus d'imposició no passarà de l'un i mitg per cent en les poblacions de més de 10,000 habitants:

En què l'article 17 de la mateixa llei de 12 de Juny de 1911 parla sols d'un repartiment quan diu que «per a cobrir les atencions del seu pressupost podran els Ajuntaments utilitar els gravàmens autoritzats en l'article sisè», i així també d'un sol repartiment parla l'article 5 del seu reglament del següent dia 29, quan diu «que els gravàmens utilitar s'aplicaran a cobrir les atencions del seu pressupost i amb preferència al pagament del cupo al Tresor», no figurant en cap dels articles ni disposicions transitòries d'aquesta llei i reglament disposició de cap mena que, expressa ni tàcitament, estableixi ni digui que siguin dos els repartiments a confeccionar pels Ajuntaments que s'acullin als preceptes per les esmentades disposicions establerts, essent així que, conforme queda consignat en el fonament anterior, l'article sisè de la Llei substitutiva i concordants, tant d'ella com de la Municipal, sols parlen i es refereixen a un repartiment:

En què la R. O. de 1.º Desembre 1913 i demés disposicions del poder executiu posteriors i modificatives de la repetida llei de 12 Juny de 1911 que estableixen que són dos els repartiments generals, i que el tipus màxim d'imposició de quotes a propietaris, llogaters, masovers o parcers és el 25 % de lo que respectivament satisfan a l'Estat per contribucions directes, doctrina contrària a la clara i terminant de la Llei que tantes voltes havem repetit, no té força d'obligar, ni jurídicament han de tenir-se en compte, si no és per evidenciar els constants abusos pel mateix comesos, les disposicions del poder executiu que siguin oposades o contràries a una llei preexistent i no derogada, a menys que siguin lletra morta els articles 18 de la Constitució, 4 i 5 del Codi Civil, article 7.º de la llei orgànica del Poder judicial, i 380 i 388 del Codi Penal, i tantes altres disposicions legals vigents que tenen força d'obligar i que

després de les ja citades seria una redundància consignar.

En què, d'aplicar-se el criteri restrictiu i modificatiu de la Llei que estableix en les disposicions del Poder executiu que en l'anterior fonament hem consignat, fóra del tot impossible que els Ajuntaments que tinguessin de basar els seus ingressos en el repartiment veïnal atenguessin a les seves obligacions més peremptòries, i ensems en l'actualitat que per raó d'haver sigut ja rebaixades dos quintes parts, —i l'any vinent tres,— de cupo de consums del Tresor, i per tant, també del recàrrec del 120 %, lo qual jamai pot haver-se estat el propòsit del legislador:

En què, de lo exposat i del conjunt de les disposicions reguladores del repartiment general, hi ha que tenir en compte, en primer lloc, quins són els que han de tributar en els ingressos municipals, i en segon lloc, en quina proporció i dintre quins límits, sobre tot amb referència als propietaris forasters que, en san número 2 de la regla 1.ª, diu l'article 138 de la Llei Municipal «que tindran la consideració de veïns segons l'article 27 de la mateixa llei», i en lo que fa referència a la regla 1.ª del mateix article 138 que estableix que el repartiment serà extensiu a les persones que a continuació relaciona per totes les utilitats que tinguin en el districte:

En què la base de tributació dels diferents individus que segons l'article 138 de la Llei Municipal ja esmentat, centre jurídic de tot el nou sistema tributari municipal restablert per la Llei substitutiva de consums, han de contribuir a les despeses dels pressupostos municipals, consisteix en totes les utilitats que els tributaris tinguin en el districte:

En què si bé l'article 27 de la Llei Municipal vigent no defineix, quins són els propietaris forasters que tenen la consideració de veïns als quals es refereix el número 2.º del repetit article 138, per analogia pot deduir-se, i així en la pràctica constantment s'ha vingut entenent, que són els propietaris que residint en un terme municipal diferent d'aquell en el qual radiquen les finques, cultiven o exploten aquestes directament pel seu compte, ja que el número 2.º de l'article 27 de la mateixa llei, en relació amb el 138, obliga a tributar als masovers, arrendataris o parcers de finques rústiques situades en terme municipal diferent del de la seva residència. De més a més, si algun dubte restés encara vindria resolt per lo preceptuat en la regla 9.ª del mateix article 138:

I per fi, en què en totes les Reials ordres que s'han dictat en cada cas particular per aprovar les ordenances d'arbitris formades pels Ajuntaments que varen suprimir l'impost de consums amb anterioritat al regim pertorbador establert per la R. O. de 1.º Desembre 1913, es diu en cada una d'elles que el repartiment que autoritza l'article 6.º de la llei de 12 de Juny de 1911, podrà girar-se per tot el dèficit del pressupost.

Fins En Tirso Rodríguez, Ministre d'Hisenda que va referendar la Llei substitutiva de consums, i per tant és qui podria donar una interpretació autèntica, sostingué el nostre mateix criteri en una conferència que donà a l'Ateneu de Madrid en la darrera desena de Maig de 1915.

Amb aqueixos fonaments, i les afirmacions que férem en el número darrer, creiem que el lector tindrà prous elements per conèixer la nostra opinió sobre repartiments generals i la base en què l'apoiem.

H. Z.

PRACTICANT Se'n necessita un a la Farmàcia Ferran.
Donaran raó en la mateixa.

NOTICIARI

Al cap d'avall de la nostra Rambla hi han començat ja les obres de construcció del monument que la Ciutat alçarà a la memòria del seu fill il·lustre, En Narcís Monturiol.

Sentim un intens orgull de ciutadà al divulgar aquesta nova.

Els regionalistes de Port-Bou estan treballant en la tasca d'organització d'una entitat que en aquella població hi mantingui de ferma manera als ideals autonòmics que són essència de la «Lliga Regionalista».

La nova societat serà adherida a l'organització comarcal de la «Lliga Nacionalista de l'Alt Empordà».

Està preparant una formosa col·lecció de notes per a una exposició en un dels millors salons de Madrid, el nostre amic el distingit artista En Josep Berga i Boada, director de l'Escola de Belles Arts de Sant Feliu de Guíxols.

L'escena que anem a transcriure passa en la Delegació d'Hisenda a Girona.

Uns ciutadans que hi anaven a complir qualche obligació de la Llei, feien broma entre ells, parlant,—com és naturalíssim,—en català.

L'empleat, que ben a segur sentia en aquell moment el mal humor del treball, va reptar-los per parlar una llengua estranya a la dels burocrates de les Oficines de l'Estat.

—Però, home de Deu!, si fins en el Ministeri d'Hisenda avui s'hi parla català,—replicà un dels ciutadans.

—En el Ministeri de Hacienda no se rebuzna,—clou el fidalgo.

En veritat us dic, amics, que és ben repugnant certa mena de gent.

El Consell Permanent de la Mancomunitat de Catalunya ha aprovat la concessió d'una renda vitalícia de 10 mil pessetes a la viuda i fills d'En Prat de la Riba, primer President de la Mancomunitat, projecte que serà posat a aprovació de l'Assemblea que tindrà lloc el dia 27 del mes que som.

REGISTRE CIVIL

Del dia 18 al 24 Novembre 1917

Naixements

DIA
19 Dolors González Reglà
20 Hortènsia Pagès Planas
20 Francisco Mayor Massot
22 Joaquim Bernet Puig
23 Josep Monfort Delmas
23 Lúdia Alvero Vega

Matrimonis

DIA
24 Miquel Ferrer Carreras amb Leonor Fajol Figueras (solters)

Defuncions

DIA
19 Concepció Sués Renart
73 anys, Vda.
22 Martí Albareda Teixidor
64 anys, Casat.
23 Maria Sala Vila
89 anys, Vda.

Josep Sans i Roquer

ADVOCAT

Gestió i tramitació de préstecs amortitzables del Banc Hipotecari d'Espanya al 5% anual.

Compra-venda de finques rústiques i urbanes en totes les poblacions de la Comarca.

Cervantes, 25 (abans S. Pau)

FIGUERES

Màximes de l'home elegant

—V—

“Arreu del món civilitzat,
és preferible no tenir llit,
que no tenir trajo.”

GUY DE MAUPASSANT.

Vestiu-vos a la moda en els

GRANS MAGATZEMS

PUIG PARIS

Sastreria i Novetats per a home

Aquesta setmana : Exposició
d'abrics i Bufandes

Alfred Alguacil

Làmpara 42 d'incandescència
marca 42 - - elèctrica - -
Immillorable i invariable llum

La més potent i menys costosa
Invençió i fabricació espanyola

DESPATX:

Lasauca, 28 - - De 10 matí a 9 nit

FIGUERES

Fan falta representants per als pobles del partit.

Tip. Josep Trayter, Cervantes, 13. Figueres

Clínica del Doctor SALESA CREIXELL

Ex-Metge Tocòleg, per oposició, de Madrid; Metge de 1.ª classe del Cos de Presons, per oposició. Del Institut Ruibo.

CIRURGIA GENERAL, PART I MARIU

INJECCIONS INTRAVENENOSSES DEL 606

Pràctica de qualsevol intervenció quirúrgica.

Especialitat en la cura radical de la trencadura.

CONSULTA DE 11 A 1 - - - CARRER NOU, 25, 2.º

"La Electricidad"

de Sabadell

MOTORS ELECTRICS

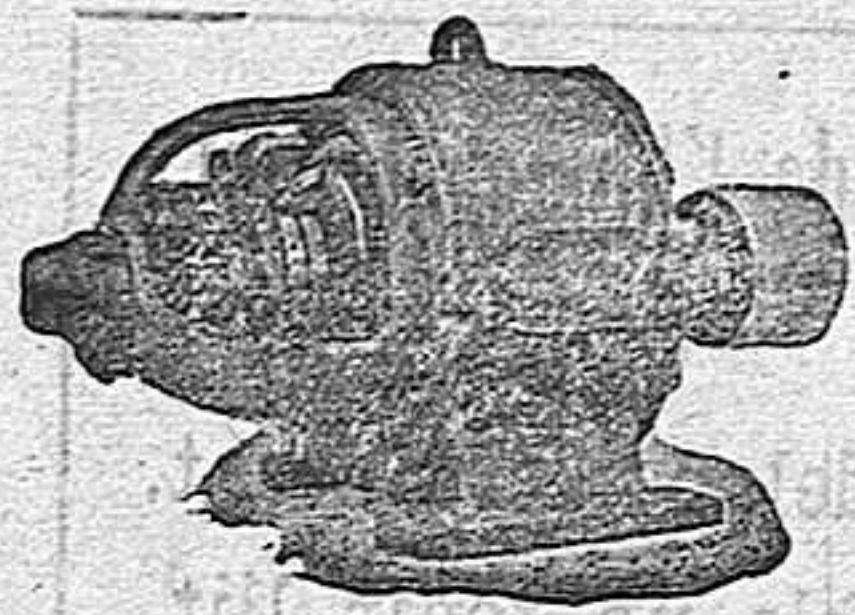
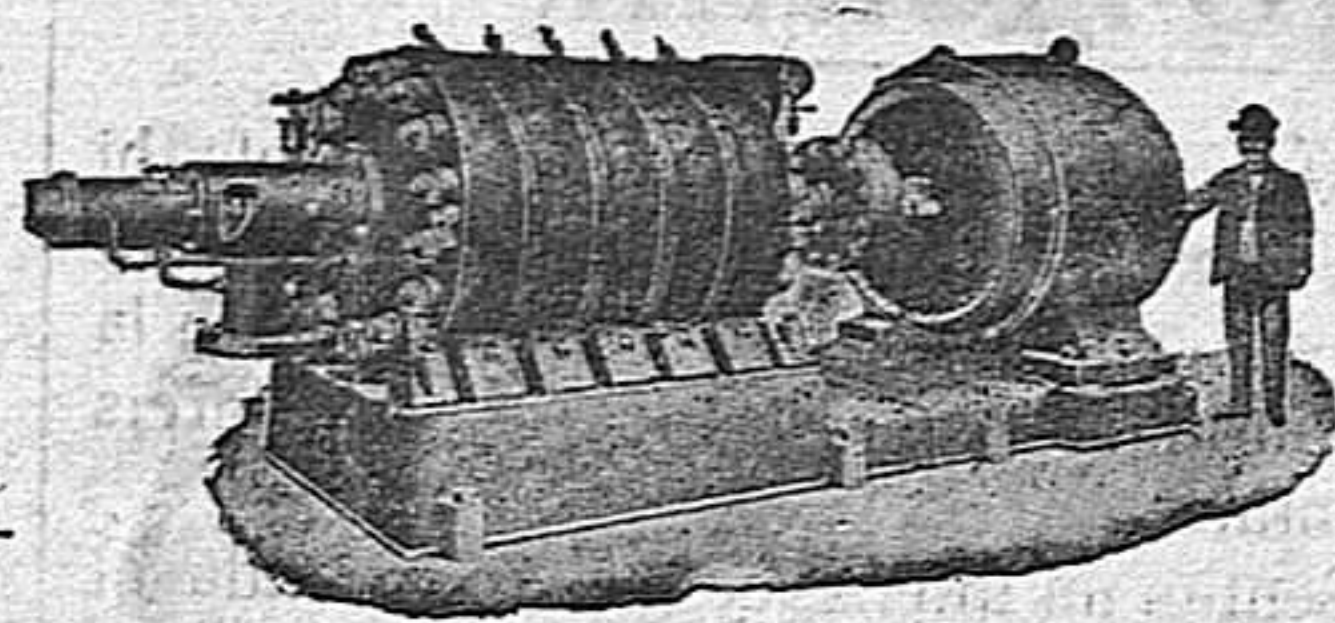
MOTO-BOMBES

TURBINES

MATERIAL ELECTRIC

Demaneu preus i pressupostos als
UNICS REPRESENTANTS per a la comarca

Fills de JOAN LLONCH i POUS. -- Figueres

CENTRE D'ESPECIFICS

NACIONALS i ESTRANGERS

DIPOSIT D'AIGÜES MINERO

MEDICINALS - SUEROS

i VACUNES

ORTOPEDIA

PERFUMERIA

HIGIENICA

ESPECIALITATS

Farmacèutiques FERRAN

Fosfomaltina granular. Poderós
tònic reconstituent.

Neurokefaline. Especific segur i in-
fensiu per a calmar rapidament el mal de
cap i dolors nerviosos.

Matacucs vegetal. Infal·lible per a expulsar els
cucs intestinals de les criatures.

Lloció capilar. Higiene del cap. Hermoseja el cabell;
evita i deté sa caiguda.

Tòpic callicida. Cura radicalment els ulls de poll i dureses
dels peus.

Dipòsit General: Farmacia FERRAN - FIGUERES

TRENCADURES

CURACIÓ RADICAL

AMB ELS

GABINET DE CALLISTA

Rambla, 7, 1.er - FIGUERES

Consultes gratuïtes de 9 a 1 i de 3 a 7

Petits braguers de goma per a nens, i faixes abdominals

La ciència ha donat un gran pas en el tracta-
ment d'aquesta molesta i perillosa malaltia, con-
seguint curar-la, en poc temps i en totes les edats,
tal com podem provar-ho amb innombrables cer-
tificats de pacients que després de portar durant
anys i anys aparells de tota mena, han pogut amb
el nostre senzill tractament veure's lliures per
sempre de la seva dolença.

Concessionari exclusiu per la província.

DOMÈNEC RIPOLL

PERE M. CARRÉ

Habilitat de Classes passives, de Presons i de Sanitat

CENTRE ADMINISTRATIU

Representació d'Ajuntaments, fabricants i particulars

(Unic despatx amb consulta gratis als Ajuntaments)

REPRESENTANT EN BARCELONA i MADRID

CARRER DE LA FORSA, 8, 1.er - GIRONA

TELEFON INTERURBÀ NUM. 40

Camiseria COLL

PLACA CONSTITUCIÓ, 24

FIGUERES

Es l'antiga casa de confiança per comprar camises,
colls, punys, genres de punt i tota mena de roba blanca,
per a senyores i nens.

CAMISES A MIDA, CONFECCIÓ ACURADA

Especialitat en vestits de batejar

KUSMA

MEDECINA SENSE PARIOR PER A L'ESTÓMAC
en les malalties del qual hi exerceix una poderosa i ben-
factora, influència, essent qualificat per milers de metges
com el SUPREM AGENT PER EXCELENCIA PER A LA
CURA MES POSITIVA I EFICAÇ de les afeccions d'aquest
aparell. Demaneu per farmàcies i Drogueries.

Dipòsit exclusiu en la FARMACIA FERRAN, Pujada del Castell, 6

FIGUERES

J. FERRAN GALTER

BANQUER

COMPRA i VENDA AL COMPTAT i A TERME DE

PAPER SOBRE L'ESTRANGER

CANVI DE MONEDES

PRÉSTECES SOBRE VALORS i MERCADERIES

COMPTES CORRENTS : DESCOMPTES : VALORS

CUPONS i DIPÓSIT

Carrer de Vilafant, 2 i 4 - FIGUERES

Fàbrica de glaç i Cambra Frigorífica

Per a detalls i condicions dirigir-se a la Fàbrica

Carrer de la Concepció, 17. (Telèfon 71) - FIGUERES

ALT EMPORDÀ

Periòdic setmanal nacionalista

Redacció i Administració: Cervantes, 1, pral. Telèfon n.º 337

FIGUERES

Política: Vida ciutadana.

Preus de subscripció: { A Figueres: 1'00 pta. trimestral
Per fora: 1'50 » »

A Figueres se trobarà de venda en la Llibreria d'En Josep Masdevall,
carrer de Palau.

En l'Administració del setmanari hi són admesos anuncis.